

VA SER UN ARTISTA
D'ESPERIT I ESSÈNCIA
RENAIXENTISTA

Jordi Cervera

Periodista

De set en set

Manuel
Castaño

Miquel Plana, arquitecte del llibre

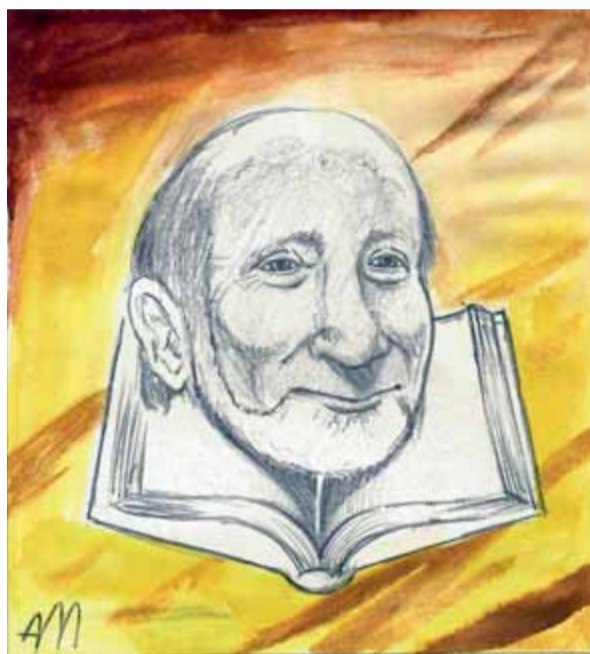
El dia 5, a l'Arxiu Comarcal de la Garrotxa, es dona el tret de sortida a la ruta d'exposicions sobre la figura i l'obra de Miquel Plana i Corcó, un dels grans mestres de la creació editorial d'aquest país que, per desgràcia, va morir massa aviat, el 20 de maig del 2012. D'entrada un 10 absolut per a la gent d'Olot, que s'ha mostrat capaç de saber honorar amb celeritat i rigor un dels seus fills il·lustres amb una completa bateria d'exposicions i d'activitats que comencen aquesta setmana i s'allarguen fins al mes de gener del 2016.

SI TENIU ALGUNA RELACIÓ per petita que sigui amb el món del llibre d'una certa qualitat i sou capaços d'apreciar la bellesa, cal que us acosteu a la Garrotxa per visitar o descobrir el meravellós treball de Plana, presentat en àmbits tan diversos com els llibres d'autor, els cartells, el calendaris, les nadales, l'art en alguna d'aquestes mostres que recullen 150 llibres que Miquel Plana va treballar amb vora 200 autors i 100 artistes catalans de primera línia, una tasca plural, molt valuosa i, probablement, més reconeguda fora de les nostres fronteres que a casa.

NASCUT A OLOT L'ANY 1943, es comença a dedicar en cos i ànima al món del llibre a partir del 1972. Des d'aleshores els seus treballs no van ser altra cosa que meravelles excelsives que, com un Mides de les arts i les lletres, convertien en or tot el que tocaven.

GRAVADOR, PINTOR, DIBUIXANT, impressor, editor, va acabar sent el primer i últim responsable de les seves obres i, de fet, se'l pot considerar el més gran autor de llibres de bibliòfil que hi ha hagut a Catalunya sense cap problema i una personalitat única capaç de convertir qualsevol material que passés per les seves mans en excel·lència pura.

'EL BURÍ I LA PLOMA' VA SER una de les seves primeres grans sèries. Aiguafortis

ÀLEX MARTÍN

que unien el text d'escriptors i el traç sòlid dels artistes formant un conjunt de materials que es va anar fent entre el 1978 i el 1980 i que l'any 2009 ja es va poder contemplar en tota la seva magnitud al Museu dels Sants d'Olot.

DESPRÉS VA TREBALLAR SOL i combinant el seu geni amb els grans autors de casa nostra, fent meravelles d'alt voltatge amb una discreció, una modèstia i una

professionalitat admirables i envejables. Miquel Plana va ser un home senzill, afable i auster, un d'aquells artistes totals d'esperit i essència renaixentista, capaç d'escollir el millor paper, la tipografia més notable, els materials més subtils, d'estar atent als detalls més insignificants per tal que el resultat final de la seva obra fos sempre una joia capaç de brillar amb llum pròpia.

SENSE EXAGERAR gens ni mica, es podria dir que el Miquel va ser un fabricant de meravelles que va consagrar la seva vida a la bellesa, a la puresa, a la pulcritud i a la recerca de la perfecció. Feia una feina callada, sense faramalles ni artificis, sense soroll que distraigués les essències. Va ser una eminència a l'hora de cercar els camins que porten cap a la glòria estètica i és de justícia que la seva ciutat li reti aquest merescut homenatge que ha de servir per escampar arreu la glòria del seu treball i la mesura exacta de seva personalitat bonhomiosa i brillant.

IPERACABAR UN POEMA que li va dedicar el seu amic Domènec Molí que reflecteix molt bé aquest esperit net i culte: "La vida és camí. / Camí ramader, / carretera real, camí de carros, / camí de sirga, camí riberenc, / sender, senderol, / camí vell, / corriol, viarany i tresquera, / camí de bosc, / camí de ferradura, / camins que no van a Roma. / Però tots els camins, / Miquel Plana i Corcó, / porten als llibres. / Al final, / camí de Sant Jaume / empedrat d'estels, / curull de silencis. / Guarda'ns un lloc / allà on neix el camí que fan els núvols / per venir cap a la Garrotxa. / A reveure, / Amic.

Gravador, pintor, dibuixant, impressor, editor, se'l pot considerar el més gran autor de llibres de bibliòfil que hi ha hagut a Catalunya

Oh, Europa

M'estimo tant Alemanya que em fa feliç que n'hi hagi dues, deia François Mauriac en temps de la Guerra Freda. Encara ara no hi ha ningú que hagi dit, parlant en nom de cap estat de la UE, que estima tant Espanya que prefereix que n'hi hagi dues. Tanmateix la vocació comunitària del secessionisme català ha estat una premissa inqüestionable. En les consultes d'àmbit municipal que van començar el 2009, es feia sempre referència a esdevenir un estat "integrat en la Unió Europea"; o sigui, al mateix temps, desconexió de Madrid i reconexió amb Brussel·les.

Aquesta manera de veure el procés, com un salt en el buit amb xarxa, sens dubte ha fet guanyar moltes voluntats. Al cap dels anys, finalment, Jordi Sànchez, president de l'Assemblea Nacional Catalana, ha admès que una hipotètica Catalunya independent quedaria "transitoriament" fora de la UE. Elemental, encara que només fos el temps de fer els papers. La confiança que el germà gran europeu no ens deixarà marxar i que imposarà a Espanya una solució negociada podria ser excessiva.

Els buròcrates de la UE sempre fan declaracions de bona voluntat i sempre proclamen el seu respecte als processos democràtics, però el llenguatge diplomàtic, encara que soni molt bé a oïdes catalanes, fartes d'amenaques apocalíptiques, no és cap garantia contractual. Estem parlant d'una unió d'estats que no saben com controlar les seves fronteres, en totes les grans ciutats dels quals hi ha zones on la policia no entra; unes societats demogràficament recessives i culturalment devastades, que viuen de les rendes del passat, no saben com afrontar les amenaces del present i els aterra pensar que els oferirà el futur immediat. No hi ha un govern federal europeu capaç d'adoptar i fer complir l'opció que li sembli més beneficiosa per a tots plegats, i sí que hi ha governs d'estats sobirans que no tenen ni tindran, encara que sigui en contra de l'interès econòmic immediat, cap propòsit de donar un premi a la secessió. El punt de partida del desafiament hauria de ser aquest, més realista, i no pas creure que som imprescindibles.

EN
SÍSIF

Jordi
Soler

